

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De secundo gradu Humilitatis. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

illam habens anima nullo modo potest recordari Dei &c. & facit eam, desperare de Deo & de omnibus bonis eius: & cogitare quia quicquid Deus ei concessit & dedit, ad maiorem eius desperationem & damnationem permisi. Quæ Sancta Ista c. 19. fusè prosequitur, narrans quomodo hæc falsa humilitas (quam tentationi dæmonis adscribit, & ea se per duos circiter annos tormentatam ait) omnes suos defectus sibi ostenderit, & vt ab aliis quoque agnoscerentur, & à Deo punirentur, insigabat. Addit tamen etiam per hanc falsam humilitatem, seu tentationem dæmonis, animam purgari à superbiâ, & à dæmonibus, & in illâ acquiri veram humilitatem, non quidem per se, sed, vt in scholis loquimur, occasionaliter.

Sicut ergo in aliis virtutibus, excessus sunt fugiendi: ita & in exercitio humilitatis, ne deficiat in pusillanimitatem & desperationem, culpâ nostrâ, vel dæmonis tentatione. Nam virtus ipsa per se id non efficit: quia vt bene ait S. Augustinus 2. de lib. arb. c. 8. & 19. Et S. Thomas 1. 2. q. 55. a. 4. Virtus est bona qualitas mentis, quâ rectè viuatur, quâ nemo malè viuatur. Scilicet viuendo eius habitu, & illi non adiungendo suos actus, qui sæpè, vel à naturali passione inordinatè hominem mouentè ad opus prauum, vel à dæmonis immediatâ tentatione, vel à prauo habitu acquisito, oriuntur, & contrarij sunt virtutibus, per excessum, vel defectum. Quo sensu S. Antonius Abbas serm. de vanit. mundi dixit: Virtutem nobis contulit Deus, quâ possumus, quod equum est & rectum, perficere, & nos per ipsam potius iniquitatem exercemus.

Ad hoc caput spectat cognitio, quam serui Dei habent de honore, qui eis defertur ob sanctitatis opinionem, quam apud alios habent, & inuiti patiuntur, sed Deus ita vult fieri. Quâ de re quadam vice S. Gertrudis sic allocuta est Dominum 1. 4. c. 35. inlinuat. diu. piet. Eia cur permittis Domine, vt aliquis respiciat me, aut reueretur vt sanctam, cum tu Dominus omnium, in terris voluisti esse nouissimus virorum, & tibi sit summè laudabile quòd Electi tui despecti & vilipensi habeantur in hoc mundo, quia eò magis coequantur tibi in gloriâ, quo contemptibiliores estimantur in terrâ: Respondit Dominus: Verbum meum est per Prophetam: Iubilate Deo omnis terra. Et infra: Date gloriam laudi eius. Permittite ergo, vt nonnulli in Spiritu sublimis de te sentientes tibi dulciter afficiantur, neque benignius respiciant, vt illos per hoc sanctificem, & gratia mea coaptem, nec non mihi magis gratos efficiam. Ad quod illa: Domine, quid de me fiet, si illos per hoc sanctificas, per quod ego defectum contra ho? Respondit Dominus: Ego aureum ornatum tuum id est gratiam, quam in te posui, delektor suscipio nitentis, colore vermiculari. Vnde per hoc verbum (suscepit) intellexit signari, quòd cum homo aliqua sibi beneficia impensa recolat, se humano affectu acceptasse, & interim dolens humiliatur, per talem humilitatem tanto magis placet Deo, sicut niger color cui-

dentis aurum distinguit. Per hoc autem quod Dominus ait (ac nitenti colore) recognouit, quòd gratitudo illa quâ quis accipiat beneficia tam à Deo, quàm ab hominibus propter Deum sibi impensa, magis habilitat animam ad qualibet dona Dei suscipienda & conseruanda. Quæ quidem etsi vera sint, tamen ex parte nostrâ humiliemus nos quàm possumus maxime, & contemptum nostri amemus, & bonis modis quæramus. Insuper enim est & insanus, inquit S. Bernardus serm. de subiectione nostræ voluntatis ad Diuinam, quicumque in alius vite merito, nisi in solâ humilitate confidit. Apud Dominum, fratres, ius habere non possumus, quoniam in multis offendimus omnes: sed nec fallere eum; ipse enim nouit abscondita cordis, quanto magis opera manifesta: vtique, nec resistere viribus, quoniam omnipotens est. Quid ergo restat, nisi ad humilitatis remedia totâ mente confugere, & quicquid in alius minus habemus, de eâ supplere? Quod vt faciamus facilius suadet alio in loco serm. 1. de altitud. & bass. cordis: Eia semper magis attende, quæ alius habet, tu non habes: quòd hæc cogitatio in humilitate te custodiat, & à descensu reprobis elonget, magis autem & accendat desiderio proficiendi.

CAPVT SEPTIMUM.

De Secundo Gradu Humilitatis.

Quoad secundum gradum humilitatis, qui est in Confessione sacramentali sua peccata aperire, dubitari potest, quomodo sit actus & gradus humilitatis, eum sit actus penitentis, & necessariò adhibendus ab iis, qui suscipiunt sacramentum penitentis, in quo ad integritatem Confessionis Sacramentalis requiritur integra manifestatio omnium peccatorum mortalium, quorum quis meminit.

Sed dicendum est, vt constat ex Theologiâ, eundem actum virtutis posse pertinere ad diuersas virtutes, si fiat ob diuersa mòtia propria cuiusque virtutis. Et ita manifestatio Sacramentalis peccati, ad placandum Deum, detestatione & confessione illius, & voluntate satisfaciendi, ac proposito emendationis facta, spectat ad virtutem penitentis, eiusdem verò manifestatio facta ex animo vilipensionis nostræ, & ex studio deprimendi nos ob Dei reuerentiam, & subiiciendi nos hæc ratione, & Deo, & Confessario, est actus humilitatis, ideoque à Sanctis frequentatus, etiam extra necessitatem Sacramentalis absolutionis.

Et ita S. Prosper li. 3. de vitâ contemplat. ca. 3. inter actus humilitatis id numerat: Superbi, inquit, vitia sua à se alienando, peruersitatem suæ voluntatis extusant; humiles verò si quæ peccata commiserint, voluntariè confitendo, semetipsos accusant.

Et S. Benedictus in suâ Regulâ cap. 7. quintum humilitatis gradum esse ait: Si omnes cogitationes malas cordis suo aduenientes, vel mala à se

abscondit commissa, per humilem confessionem abbati non celauerit suo.

60. Et S. Gregorius in Plal. 3. pœnit. *Hæc sunt vera humilitatis testimonia, & iniquitatem suam quemque agnoscere, & cognitam voce Confessionis aperire, & enuntiatam penitentia satisfactione delere.*

Sic S. Bernardus serm. I. de Circumcis. *Habet & à Prelatis testimonium, quisquis & peccata secularis vite, & huius quoque temporis negligentias, humili eis & purâ confessione iudicanda semper exponit, & eorum satisfacere studet arbitrio.*

Sic S. Carolus Boromeus post primam confessionem generalem totius vite benè factam Romæ initio suæ ad vitam sanctiorem conuersionis postea non semel eam iterauit, semel confitendo cuidam Episcopo sancto, ex Congregatione S. Pauli, Barnabitarum dictâ, ad Episcopatum assumpto, & aliquot diebus ante mortem eam iterauit coram Patre Francisco Adorno, è nostrâ Societate, quo Mediolani utebatur pro Patre spirituali, & suo in rebus spiritualibus, multis ante mortem annis, perpetuo direttore.

Sic noster P. Bernardinus Realinus ad sui humiliationem cuiuslibet Rectori nouo, aduenienti ad gubernationem Collegij Aletini, in quo diu vixit & mortuus est, solebat aperire in Confessione præcipua vite secularis peccata, vt accipi ab eius familiaribus, & si rectè meminisset, legi in Processibus auctoritate Apollolica factis, pro eius Canonizatione.

Sic & noster S. P. Ignatius, cum fuisset à sociis electus primus Præpositus Generalis nostræ Societatis, & præ humilitate nollet hoc officium acceptare, & tandem cogentibus Sociis tergiversaretur, rem ad suum Confessarium detulit, cui vt persuaderet suam indignitatem & insufficientiam pro gubernandâ nostrâ Societate, totius vite suæ crimina aperuit, vt scribit Ribad. libr. 3. cap. 1. sed nil effecit: eo enim maxime vrgente, coactus est S. Pater Sociorum voluntati cedere, & gubernationem Societatis acceptare.

Idem aliàs, cuidam Fratri ad sæculum redire volenti, ed quod peccatum in sæculo admissum explicare verecundâ prohiberetur, ipse vitam suam, quam degerat in sæculo, in vanitate sensus sui, ei familiarissimè exposuit, vt illum sui minus puderet, & de Deo sentire in bonitate disceret. Ribad. libr. 5. cap. 2.

Idem Lutetiæ, vt Sacerdotem quendam Religiosum, vitâ profanum ac perditum, sibi, propter morum dissimilitudinem maxime infestum sanaret, ei præterita vite crimina præter quotidiana leuiora, & delicta iuuentutis suæ recensuit in Confessione, & ita eum ad meliorem vitam conuertit. Ribad. l. 5. c. 10.

Sic multi alij magni Dei serui fecerunt & faciunt, quibus annumerandus est S. Philippus Neri Fundator Congregationis Oratorij, qui antequam maneret in domicilio Congre-

gationis Oratorij, quod est ad templum S. Mariæ in Vallicellâ, & postea cum eò se transtulisset, ex domicilio S. Hieronymi à charitate nuncupati, sito prope palatium Ducis Farnesij, quâdiu fuit Præpositus Generalis, semper confitebatur Ordinatio nostro P. Ioanni Baptista Perusco, tunc Penitentiario S. Petri, sed postquam Præposituram Congregationis transtulit in Caesarem Batonium Soranum, eum qui postea fuit S. R. E. Cardinalis, huic cœpit confiteri ordinariè, tamen certis anni temporibus, veniebat ad Patrem Ioannem Baptistam Perusum, cuique veluti per Confessionem generalem sua peccata detegebat, vt audiui Romæ Anno 1596. ab ipso met P. Ioanne Baptista Perusco vno anno post mortem S. Philippi Neri.

CAPVT OCTAVVM.

De Tertio Gradu humilitatis.

61. **Q**uod tertium gradum humilitatis, qui consistit in hoc, vt alius aperiamus ea extra Confessionem sacramentalem, quæ nos humiliare possunt, & ad nostri vilipensionem inducere, dubium non est, verè humiles id exequi, siue iussos, siue sponte, & quidem studio humiliandi se. *Humilitatis enim filia est, inquit S. Dorotheus doct. 2. sui ipsius perpetua accusatio: sic Sancti magni etiam libris à se scriptis, grauiora sua peccata detexerunt. Sic Ionas nautis indicauerat, quod fugeret à facie Domini: cni alia aliqua exempla addi possunt.*

Primum exemplum esse potest illud apud S. Ioannem Climacum gr. 4. qui narrat se in quodam Monasterio vidisse quendam latronem conuersum, dum petiisset recipi ad vitam Monasticam, iussum à Præfide Monasterij, sine vllâ cunctatione prius ipsi soli promptè confessum, quidquid in sæculo iniquo operatus esset, deinde in Ecclesiâ coram 230. monachis, hæc ipsa singularit. & per species dixisse: non tantum qua per corpus, præter naturam, ac secundam naturam, in irrationabilibus & mutis animantibus deliquerat, verum etiam veneficia & homicidia, & qua audire & scribere tradere fas non est, omnino nihil reticuisse, & ita Fratribus aggregatum prius confum.

Secundum exemplum in præto spirituali ca. 116. Abbas Andreæ Messenij, quem cum senex quidam hospitio susceptum, dixisset furto abstulisse numisma (quod ille senex vbi posuisset oblitus erat). Andreæ pallio vendito pro numismate, prostratus illi, veniam petiit & dixit: Ignosce Abba, quia Satanus decipit me, & accipi numisma tuum, quod tamen non acceperat. Alia exempla habes infra, libr. 2. cap. 5. numer. 142.

Tertium exemplum, est S. Francisci, in cuius vitâ à S. Bonauenturâ scriptâ c. 6. hæc legimus: *Sapè, cum populi merita in eo sanctitatis extollerent, præcepit alicui Fratris, vt in contrarium, verba ipsum vilificanti,*